

—Щѣ го държѣ това свинче бари вода да ми носи — докѣдѣ си намѣра пѣ-свѣстна слугиня, па щѣ му дамѣ пѣтя, мисли си лукаво госпожа Ракова;—или вѣрва тоя гламавѣ шопѣ, че толкова пари се даватѣ на едно диво говедце, на което още трѣбва да слугувамѣ?

Но да спи куче подѣ камѣкъ. Сега шопѣтъ и дѣщеря му сѣ приети като високопоставени гости. Едвамѣ наѣдений гевечѣ, (при вълнения отѣ голѣма радостѣ охотата се губи), приготвенѣ отѣ деликатнитѣ рѣцѣ на подпрѣсѣдателката на двѣтѣ женски дружества въ столицата, минува въ расположение на гоститѣ. Единѣ голѣмѣ огънѣ въ кухнята, сѣ праздниченѣ свѣтликѣ, освѣщава пиршеството имѣ. Господинѣ Раковѣ и госпожа Ракова ги глѣдахѣ и немѣжахѣ да имѣ се нарадватѣ.

Като ги снабдиха и сѣ топла постелка, завивка и възглавница, оттеглихѣ се въ спалнята си, слѣдѣ като имѣ пожелахѣ учтиво лѣка нощѣ.

Вѣ тая криза отѣ слуги учтивостѣта кѣмѣ тѣхѣ е задѣлжителна.

Но прѣди да си лѣгне, госпожа Ракова слѣзе долу та даде нѣкакви наставления на слугинчето и се вѣрна въ спалнята.

Прѣзѣ нощѣта Раковѣ и жена му имахѣ по едно силно сѣпване всякой; него го пробуди внезапна мисѣлъ, че той даже не попита за името на момичето и на селото му — опущение важно; ней се прѣстори, че се хлопа дворската порта. За да се успокои тя зема свѣщѣта и отиде та надникна въ кухнята; огънѣтъ още гореше и освѣщаваше широкораззиналитѣ уста на шопѣ, който хъркаше, като циклопѣ; дѣвойчето спѣше сѣщо.

Тогава тя се вѣрна успокоена.